

Arrest

nr. 307 567 van 30 mei 2024
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. D'HONDT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Met de thans bestreden beslissing wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, of tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in één van deze staten, en dit "onmiddellijk na de kennisgeving".

2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone

vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, dient te bevatten

De Raad benadrukt het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht. Derhalve moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de gevraagde schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn. Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen

Verzoeker betoogt dienaangaande het volgende:

“Verzoeker is thans gerechtelijk aangehouden en zit opgesloten in de gevangenis van Haren. Hoewel hij niet vastgehouden wordt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de wet van 15 december 1980, betekent zijn vrijheidsberoving dat hij ter beschikking staat van de overheid, en de verwijderingsmaatregel die de bestreden beslissing uitmaakt, op ieder moment op korte termijn uitgevoerd kan worden.

Via de gewone schorsingsprocedure loopt verzoeker het risico dat hij de verwezenlijking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet kan voorkomen.”

De verwerende partij heeft naar aanleiding van de beschikking houdende oproeping van de partijen aan de Raad meegedeeld dat verzoeker niet is opgesloten ter beschikking van de dienst Vreemdelingenzaken en dat bijgevolg niemand zal verschijnen.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker een vrijwillige terugkeer oplegt, geen terugleidingsmaatregel bevat en geen gedwongen verwijdering beoogt. Verder blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier dat een imminente tenuitvoerlegging van dit bevel door de verwerende partij actueel aan de orde is of reeds in het vooruitzicht wordt gesteld, voor zover dat al mogelijk zou zijn, gelet op het ontbreken van een terugleidingsbeslissing.

Verzoeker betoogt dat hij opgesloten is in de gevangenis en de verwijderingsmaatregel op ieder moment op korte termijn uitgevoerd kan worden. De enkele vrees echter dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op elk moment kan plaatsvinden, rechtvaardigt niet dat men voor vaststaand aanvaardt dat een gedwongen verwijdering effectief zal plaatsvinden. Deze loutere vrees vormt derhalve niet het vereiste bewijs dat over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, volgens de gewone schorsingsprocedure, slechts uitspraak zal worden gedaan nadat verzoeker door het bestuur daadwerkelijk zou zijn verwijderd van het grondgebied. De loutere afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten en het loutere verzoek om hieraan onmiddellijk gevolg te geven, zonder hierbij te voorzien in een dwangmaatregel die als doel heeft verzoeker te verplichten het grondgebied te verlaten, maakt als dusdanig nog geen imminent gevaar uit dat een beroep op de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt.

Verzoeker toont dus niet aan dat hij het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en brengt geen enkel ander bewijs bij van het uiterst dringend karakter van de vordering.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is niet aangetoond. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen volstaat om de vordering af te wijzen.

2. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------